

РЕШЕНИЕ

№ 355

гр. Ямбол, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е. Г. А. В.
като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20222330102129 по описа за 2022 година

Производството е образувано по подадената искова молба от „Йеттел България“ ЕАД -гр.София, представлявано от адв. Г.- САК, срещу К. Н. М. от гр.Я..

Ищецът твърди, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника, която е връчена по реда на чл. 47 ал.5 от ГПК. Заявителят е подал заявлението поради това, че между страните бил сключен договор за мобилни услуги от 12.11.2018 г. с предпочетен номер +*****. На същата дата бил сключен договор за лизинг за устройство Alcatel 5 Dual Black, като на длъжника била предоставена преференциална цена. С оглед на това, че длъжника не изпълнявал задълженията си по сключените споразумения, същите са прекратени едностранно от ищцовото дружество на 09.12.2019 г. (т.19б от ОУ по договорите за мобилни услуги, приложими към договорите/допълнителните споразумения за мобилни услуги). Освен това, че длъжника не изпълнил задълженията си по сключените договори, към 15.12.2019 г. имал неизплатени задължения за предоставени услуги за преходни периоди в размер на 89,39 лв., които били обединени в 3 бр. фактури, като във всяка от тях било посочено подробно как било формирано вземането (вноски по договор за лизинг от 12.11.2018 г.; задължение за месечни и еднократни такси и потребление за мобилни услуги по договор от 12.11.2018 г. за посочения предпочетен номер). Наред с това длъжника имал и незаплатени задължения за лизингови вноски за периода 15.11.2019 г.- 14.12.2019 г. в размер на 149, 49 лв. по договора за лизинг от 12.11.2018 г. за

посоченото по-горе устройство.

В следствие на неизпълнение били начислени договорни неустойки за предсрочно прекратяване на услуги в общ размер на 192,88 лв., от които сумата от 67,47 лв., представляваща три стандартни месечни такси и сумата от 125, 41 лв., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова вноска по посочения договор за лизинг. Посочените клаузи, в които били заложено правото на кредитора на неустойка, били обективирани в т.11 от договора за мобилни услуги и раздел IV от ДС към договорите за мобилни услуги, сключен с длъжника.

Ищецът подал за сумите заявление по реда на чл. 410 ГПК и било образувано ч.гр.д. № ***2022 г. на ЯРС, по което съдът издал заповед за изпълнение срещу длъжника. С оглед на това, че заповедта за изпълнение на длъжника била връчена по реда и условията на чл.47,ал.5 ГПК на заявителя на основание чл.415,ал.1,т.2 ГПК било указано, че може да предяви граждански иск, поради което се предявява настоящият установителен иск.

Поради това се иска да бъде прието за установено, че ответникът дължи сумата общо от 431, 76 лв., представляваща задължение за преходен период 15.08.2019 г.- 14.11.2019 г. в размер на 89,39 лв., задължения за лизингови вноски за периода 15.11.2019 г.- 14.12.2019 г. в размер на 149, 49 лв., неустойка за предсрочно прекратяване на услуги в общ размер на 192, 88 лв., от които за предсрочно прекратяване на услугите по договор за мобилни услуги за предпочетен номер+***** в размер на 67,47 лв., представляваща три стандартни месечни вноски и сумата от 125, 41 лв. за устройство „ Alcatel 5 Dual Black „, представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната цена по сключения договор за лизинг / договор за закупуване на устройство при сключване на абонаментен план, както и законната лихва върху нея, считано от подаване на заявлението по заповедното производство и съдът да го осъди да заплати разноските по настоящото дело и по ч.гр.д. № ***2022 г. на ЯРС.

В с.з. ищецът не изпраща представител. Поддържа исковете с писмена молба.

В срока за отговор ответника, чрез особения си представител, счита предявените искове за допустими, но по основателността на исковете се оспорва, че няма представени индивидуални договори за мобилни услуги. Оспорват се вземането на ищцовото дружество за предоставени услуги, като същото не се и доказвало и от представените фактури, които се генерализирали автоматично от системата за отчитане на потреблението на абоната и не отразявали действително потребление. Оспорва се иска за заплащане на неустойка, като в индивидуалните договори липсвал чл.11, като такъв имало в ОУ, съгласно които оператора следвало да уведоми потребителя, че упражнява правото си едностранно да прекрати договора. Иска за неустойка се намира

за нищожен, с оглед на това, че нарушавал добрите нрави, като определяне на неустойка в размер на оставащите абонаментни месечни цени до края на срока на договора създавало значителна неравнопоставеност между страните. С оглед начина на изготвяне на договора който се попълвал от представител на ищеца, навеждало на извода, че ответника нямал възможност да изрази воля и съгласие по отношение на клаузите за неустойка. Последната не била уговорена индивидуално, като било налице противоречие между клаузите за неустойка и добрите нрави още при сключването му. Налице била и хипотезата на т.9 от чл.143 ЗЗП, тъй като при сключване на процесните споразумения на ответника било наложено да приеме ОУ на договора за кредит, без той предварително да е запознат със същия. Липсвала и покана за доброволно изпълнение, в което да се съдържало уведомление за дължимите суми и предупреждение, че при неплащане договора ще бъде прекратен. Клаузата за неустойка била нищожна и поради накърняване на добрите нрави, като била уговорена извън присъщата ѝ обезщетителна, обезпечителна и санкционна функция. Посочва се, че съгласно практика на ВКС, клаузите за неустойка при прекратяване на договор за периодично изпълнение, създавала условие за неоснователно обогатяване на бившия кредитор и нарушава принципа на справедливост, като настоящия случай бил аналогичен. Представените ОУ не съдържали подпис на ответника и не се явявали достатъчно доказателство какви предпоставки е следвало да са налице, за да се прекрати едностранно договора. Прави се възражение за нелоялна търговска практика, за въвеждане на различни такси и комисионни от страна на кредитора, който икономически бил по-силен.

В с.з. ответника се представлява от назначения му от съда особен представител, който моли за отхвърляне на исковете, като неоснователни и недоказани.

Съдът въз основа на доказателствата приема за установено от фактическа страна следното:

В заповедното производство, на което настоящото е продължение са представени договор за мобилни услуги от 12.11.2018 г. и договор за лизинг от същата дата. Представена е също декларация- съгласие от 12.11.2018 г. по договора за мобилни услуги в които ответника потребител декларира, че получил подписан от представител на оператора ОУ на Теленор България ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и/или ОУ на оператора за взаимоотношенията с потребители на фиксирани телефонни услуги, съгласен бил с тях, като се задължавал да ги спазва, като същите били приложими за всички СИМ карти/номера, ползвани от потребителя към момента на подписването на тази декларация, както и за в бъдещи такива. Също така декларира, че оператора му предоставил и получил информацията по чл.4, ал.1 ЗЗП. Представени са още в заповедното производство приложение- ценова листа за абонаментни планове за частни и кооперативни клиенти от 12.11.2018 г. В

настоящото производство са представени ОУ на Теленор България ЕАД за взаимоотношения с потребител на мобилни телефонни номера, както и посочените по-горе фактури.

Издадена е заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК въз основа на подадено от ищеца заявление срещу ответника за процесните вземания, видно от приложеното ч.гр.д. № ***2022 г. на ЯРС. Заповедта е връчена на ответника по реда на чл. 47 ал.5 от ГПК.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени установителни иски с правно основание чл.422 ГПК, във вр. с чл. 79 ал.1 пр.1 и чл. 92 ЗЗД.

Искът е допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя по реда на чл. 415 ГПК. В настоящото производство в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на вземането си по оспорената ЗИ, а именно, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, с твърдените съществени уговорки, че е изправна страна по договора, вкл. размера на претенцията си.

Съгласно чл. 79 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение.

В случая вземането на ищеца произтича от сключен между страните договори за предоставяне на услуги, мобилен интернет, задължения по преходен период и лизинг. Същите са валидни и пораждат правни последици. Изпълнението на задължението си за предоставяне на услугите на ответника ищецът установява с представените фактури, в които подробно са посочени времето на разговорите, лизингови вноски, използван мобилен интернет и др. Фактурите са генерирани автоматично от системата за отчитане на потреблението на абоната и доколкото не се твърди същата да е манипулирана неправомерно, отразяват действителното потребление, като в тази насока съдът не възприема възраженията на особения представител на ответника, че не са ангажирани доказателства как са формирани сумите в процесните фактури, както и, че ищеца не е доставил, а ответника не е получил твърдяните фактурирани услуги. Въпреки така предоставените услуги ответника не е заплатил същите, което сочи на неизпълнение на поетите от него договорни задължения, поради което дължи на ищеца стойността на същите. Съдът приема в тази насока предявения иск за доказан по основание, посредством представените фактури за дължимите суми за процесния период и с оглед на обстоятелството, че ответника, не е представил доказателства, че сумите са недължими.

По отношение договора за лизинг. Вземането на ищеца произтича от сключени

между страните договори за лизинг от 12.11.2018 год. Същия е валиден и поражда правни последици, не е и оспорени от ответника. Не са представени доказателства за плащане на уговорения по погасителен план вноски, нито се твърди от ответната страна да е извършено плащане. Липсват и доказателства представеното устройство-Alcatel 5 Dual Black да е върнато на оператора от страна на ответника. Получаването му същия е декларирал с подписването на договора за мобилни услуги и на договора за лизинг. Същия се е задължил да заплаща за ползването лизинговата цена по инкорпорираната в договора погасителен план. С оглед на неизпълнението на договора за мобилни услуги ответника дължи заплащане на разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова вноска по посочения договор за лизинг, които са начислени в съответните фактури. Ето защо и претенцията следва да бъде уважена в пълния ѝ размер.

Законът за електронните съобщения урежда изрично случаите на недължимост на неустойка в хипотези на безвиновно прекратяване от потребителя на договор за мобилни услуги -в чл. 228, ал. 5 вр. с ал. 3 -при едностранно прекратяване на срочен договор за мобилни услуги в периода на влизането му в сила и в чл. 229а, ал. 1 -при едностранно прекратяване на безсрочен договор за мобилни услуги. Извън изрично уредените случаи уговарянето на неустойка при предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги, което има действие занапред, е допустимо (арг. и от чл. 228, ал. 1, т. 4, б. "в" ЗЕС), т.е. законът изрично признава правото на кредитора да обезпечи изпълнението с неустойка. В процесния случай договорната клауза е в съответствие със специалния закон, като касае обезпечаването на срочен договор извън посочените законови хипотези на недължимост на неустойка.

Искът за неустойка се основава на клауза в индивидуалния договор. Самото прекратяване е уредено в Общите условия. Задължението за неустойка се предпоставя от неспазване на задължение от потребителя, който в случая не е заплатил предоставените мобилни телефонни услуги. Прекратяването на услугите е безспорен факт, т.е. операторът е упражнил правото си да прекрати договора едностранно. Клаузата дерогира общото правило на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, като не предвижда форма, в която изявлението на кредитора да бъде отправено към длъжника. Т.е. може да бъде и конклюдентно – с действията по прекратяване на услугите. Тези действия стават неминуемо достояние на абоната. Самата искова молба играе ролята на покана по смисъла на чл. 87 от ЗЗД. В този смисъл е практиката на ВКС (Решение № 218/29.11.2016 г. по гр.д.№ 1306/2016 г., IV г.о., Решение № 4/23.06.2017 г. по т.д.№ 50183/2016 г., IV г.о. и др.). Ответникът не е изпълнил паричното си задължение до приключване на съдебното дирене, до който момент може да се приеме, че му е предоставен достатъчен срок от кредитора. Поради това е налице и вторият елемент от фактическия състав, пораждащ задължение за неустойка. Ищецът не претендира договорения с клиента размер на неустойката - сумата от стандартните за съответната

програма месечни абонаменти до края на срока на договора, а по-малък, договорен с КЗП. Следователно искът следва да се уважи в претендирания размер.

В тази насока съдът, намира за неоснователно възражението на особения представител на ответника, че претендираната неустойка е недължима поради нейната нищожност, поради нарушаване на добрите нрави, липса на надлежно упражнено право от ищеца на предсрочно прекратяване на договора и поради това, че на ответника било наложено да приеме ОУ, без предварително да бъде запознат с тях, като в случая се говори за договор за кредит, какъвто между страните не съществува. В тази насока съдът приема посочените възражения за неоснователни, като мобилния оператор е упражнил правото си да прекрати предсрочно договора, като за това обстоятелство, не е предвидена форма, в която изявлението на кредитора да бъде отправено към длъжника, като прекратяването на услугите неминуемо достига до абоната, като и самата искова молба играе ролята на покана по смисъла на чл.87, ал.1 ЗЗД. Също така претендираната неустойка не е нищожна поради противоречие с добрите нрави на посочените по-горе основания.

По отношение размерът на претенцията, съдът приема, че от представените писмени доказателства – фактури се установи, че за исковия период ответника е потребил и не е заплатил далекосъобщителни услуги за минал период от време на стойност общо 89, 39 лв., лизингови вноски и разликата между цената на устройствата без абонамент и преференциалната обща лизингова вноска в размер на общо 274,90 лв. и неустойка в размер на 67, 47 лв., представляваща три стандартни месечни такси.

С оглед гореизложеното исковете се явяват основателни и следва да се уважат.

Искането на ищеца за присъждане на разноските е основателно и следва да се уважи съгласно чл. 78 ал.1 от ГПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да присъди разноските по заповедното производство в исковото производство.

Водим от горното ЯРС,

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че К. Н. М. от гр..Я., *****, ЕГН *****, дължи на „Йеттел България“ ЕАД (преходно наименование „Теленор България“ ЕАД) -гр.София ЕАД, ЕИК ***** гр.София, район Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от общо 431,76 лв., представляваща задължение за преходен период 15.08.2019 г.- 14.11.2019 г. в размер на 89,39 лв., задължения за лизингови вноски за периода 15.11.2019 г.- 14.12.2019 г. в размер на 149, 49 лв., неустойка за предсрочно прекратяване на услуги в общ размер на 192, 88 лв., от които

за предсрочно прекратяване на услугите по договор за мобилни услуги за предпочетен номер+***** в размер на 67,47 лв., представляваща три стандартни месечни вноски и сумата от 125, 41 лв. за устройство „ Alcatel 5 Dual Black“ представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната цена по сключения договор за лизинг / договор за закупуване на устройство при сключване на абонаментен план, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда - 05.04.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № ***2022 г. на ЯРС.

ОСЪЖДА К. Н. М. , ЕГН ***** , да заплати на „Йеттел България“ ЕАД (преходно наименование „Теленор България“ ЕАД) -гр.София ЕАД, ЕИК ***** , направените по делото разноси пред настоящата истанция в размер на 905,00 лв., както и разноси по заповедното производство в размер на 385,00 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____